

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9820 van 11 april 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG loco advocaat E. VAN DIJK en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Bagdad. U zou een sjiïet zijn, van Arabische origine. In februari 2002 zou u zijn toegetreden tot de paramilitaire organisatie “fidaiyin Saddam” (martelaren van Saddam). U zou binnen de inlichtingendienst (Istikhbarat) van de fidaiyin hebben gewerkt en zou als taak hebben gehad rapporten te schrijven over Baathleden, waarbij u in de gaten moest houden of ze hun werk deden. U zou ook rapporten hebben geschreven over deserteurs en mensen die sjiïtische moskeeën bezochten. U zou werkzaam zijn geweest binnen de firqa (afdeling) van de wijk “al-mikanik”. Op het moment dat u toetrad tot de fidaiyin Saddam zou u zijn geregistreerd bij de Baathpartij als muayyid (sympathisant). Ongeveer zes maanden later zou u nasir (aanhanger) zijn geworden. Op 6 mei 2002 zou u lid zijn geworden van de “asdiqa ar-raïis” (Vrienden van de President). Drie dagen voor de val van Bagdad zou u al deze werkzaamheden hebben beëindigd.

Na de val van het Baathregime zou u als handelaar hebben gewerkt. In juli 2006 zou u zijn opgepakt door politieagenten en in een politiewagen zijn weggevoerd. Onderweg zou u in een andere wagen zijn geplaatst die verder reed. U zou naar een onbekende plek zijn gebracht. Na enkele uren zou u ondervraagd zijn over enkele vrienden,

collega-zaakvoerders en klanten van u. Enkelen van hen zouden het afgelopen jaar zijn vermoord en uw ontvoerders zouden u hebben gevraagd wat u samen met hen deed. Uw ontvoerders zouden u hebben beschuldigd van samenwerking tegen de sjiieten. Ze zouden u hebben gezegd dat ze wisten dat u Baathist en 'Vriend van Saddam' was. Uw ontvoerders zouden tot het jaysh al-Mahdi (leger van de Mahdi) behoren. Ze zouden u hebben gedwongen informatie aan hen door te spelen over de wijk waar u werkt. U zou één dag bedenktijd hebben gekregen en zijn vastgehouden. De volgende dag zou u hebben gezegd dat u akkoord was, waarna u zou zijn vrijgelaten. Zodra u thuiskwam, zou u niet meer naar buiten zijn gegaan. U zou dezelfde nacht nog zijn gecontacteerd door uw ontvoerders om u te zeggen dat u terug moest gaan werken. Wanneer u later nog door hen werd opgebeld, zou u de verbinding hebben verbroken. Daarop zou u doodsbedreigingen hebben ontvangen op uw mobiele telefoon. Op 25 augustus 2006 zou u een dreigbrief hebben ontvangen die gericht was aan uw familie. Vervolgens zou u twee dagen bij een vriend zijn ondergedoken en zou u Bagdad hebben verlaten. Op 28 augustus 2006 zou u Irak hebben verlaten.

In mei 2007 zou uw broer Muhammad zijn vermoord door jaysh al-Mahdi. U lieert zijn moord met de dreigbrief die u in augustus 2006 zou hebben ontvangen. Muhammad zelf zou bovendien nasir mutaqaddim zijn geweest bij de Baath partij.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw lidkaart van de fidaiyin Saddam, overlijdensaktes van uw broers Muhammad (15/5/07) en Abd ar-Rahman (22/8/07), de dreigbrief die u in augustus 2006 ontving, een kopie van de rantsoenkaart van uw familie."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielaanvraag onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd die ernstige twijfels doen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo verklaart u dat u was toegetreden tot de fidaiyin Saddam. U zou een zeer gevoelige functie hebben gehad, namelijk het controleren van een firqa van de Baathpartij. U zou moeten hebben rapporteren over de werking van de firqa. Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken heeft u echter met geen woord gerept over het feit dat u actief was in fidaiyin Saddam, maar haalde u enkel aan dat u lid was van de 'Vrienden van Saddam' (DVZ p.11). Aangezien de Vrienden van Saddam en fidaiyin verschillende organisaties zijn en u zelf ook het onderscheid kan maken, doen dergelijke discrepanties ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen profiel. Bovendien moet worden vastgesteld dat u zelf verklaart dat "asdiqa Saddam" geen waarde meer had: bijna iedereen kon het worden (CG p.9). Dit maakt het des te meer bevreemdend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel aanhaalde bij de Vrienden van Saddam te behoren en met geen woord repte over uw activisme voor de fidaiyin Saddam. Bovendien moet worden vastgesteld dat de kaart die u heeft voorgelegd en waarvan u beweert dat het uw lidkaart is van de fidaiyin, nergens vermeldt dat u lid bent van de fidaiyin

Saddam. Het is immers een kaart van "rabita asdiqa al-qaida Saddam" (Vereniging Vrienden van de leider Saddam).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw functie binnen de Fidaiyin ten zeerste bevreemdend zijn. Zo verklaart u dat u als taak kreeg om een firqa van de Baathpartij te controleren en te rapporteren over ongeregeldheden binnen de firqa. Dit zou hebben ingehouden dat u ook verantwoordelijken van de firqa moest controleren. Het is echter ongeloofwaardig dat u een dergelijke gevoelige taak kreeg. U zou immers nog maar net zijn toegetreden tot de fidaiyin en geen graad hebben gehad. Binnen de Baathpartij zou u aanvankelijk slechts de laagste graad van registratie bij de partij hebben gehad, namelijk muayyid. Na ongeveer zes maanden zou u één graad zijn opgeklommen (nasir). Een hogere graad zou u nooit hebben behaald en zou voordien geen engagement hebben betoond tegenover de partij. U zou reeds tijdens uw legerdienst zijn geregistreerd bij de partij, maar zou geen activiteiten voor de partij hebben ontplooid. Het enige wat u zou hebben gedaan is het bijwonen van vergaderingen tijdens uw legerdienst en na het einde van uw legerdienst zou u uw dossier van de partij niet hebben laten overbrengen (CG p.6-7). Bovendien heeft u geen ervaring met dergelijk werk (CG p.8). Het is eerder ongeloofwaardig dat een persoon met een dergelijk profiel zo'n gevoelige positie krijgt. Uw verklaring dat een vriend van u die bij de mukhabarat (inlichtingendienst) werkte dit had geregeld is niet afdoende om te verklaren dat u met uw profiel toch zulke gevoelige functie kon bekomen. Aangezien u verklaart dat uw actuele vrees zijn oorzaak vindt in uw band met het voormalige Baathregime, doen dergelijke discrepanties in uw verklaringen over uw profiel binnen dit regime, ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Jaysh al-Mahdi zou u er immers van hebben beschuldigd met de soennieten samen te werken tegen de sjiieten en Baathist te zijn (CG p.17, DVZ p.12). Ook in de dreigbrief wordt verwezen naar u als aanhanger van Saddam.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen enerzijds en de door u voorgelegde overlijdensaktes van uw broers Muhammad en Abd ar-Rahman. Zo staat in beide overlijdensaktes dat de overledenen alleenstaand zijn. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat beide broers gehuwd waren. Zo verklaart u over uw broer Muhammad dat hij werd gedood nadat hij zijn echtgenote naar familie had gebracht (CG p.3). Over Abd ar-Rahman verklaarde u dat hij, zijn echtgenote en zijn kinderen in hetzelfde huis als u woonden (CG p.3). Dergelijke discrepanties tussen uw verklaringen en de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag, doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Bovendien doen ze twijfels rijzen over de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. Wat uw documenten betreft moet verder worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw paspoort. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u nooit een paspoort heeft gehad (CG p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u, in strijd daarmee, dat u er wel een had bekomen na de val en u dit thuis zou hebben gelaten toen u Irak verliet (DVZ vraag 20).

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u ingeroepen vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken.(...)"

3.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij vraagt de hervorming van de bestreden beslissing wegens machtsoverschrijding, wegens het niet naleven van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens een foutieve en onvoldoende motivering. Hij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) ten onrechte de bestreden beslissing heeft getroffen en meent dat zijn situatie voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij een zeer gedetailleerd relaas heeft gegeven. Zijn relaas is logisch, consistent en met stukken onderbouwd. Verzoeker maakt een ernstige

vrees voor vervolging door radicale sjiieten aannemelijk. Hij herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te worden vastgesteld zoals omschreven in de Conventie van Genève. Hij verwijst hiervoor naar de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* van het UNHCR. Volgens verzoeker is het duidelijk dat zijn verklaringen mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Zijn verklaringen zijn coherent en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Ten aanzien van de bestreden motivering stelt verzoeker:

- aangaande de onsamenhangende verklaringen die hij in de loop van de procedure zou hebben afgelegd, dat hij heeft willen aantonen dat hij in het verleden actief is geweest binnen de Baathpartij. Zijn verklaringen omtrent deze partij zijn voldoende duidelijk en gedetailleerd om zijn lidmaatschap en activiteiten binnen deze partij te aanvaarden, zodat het niet onmogelijk is dat hij na de val van Saddam problemen kreeg met aanhangers van het Mehdi-leger;
- aangaande het feit dat zijn functie binnen de Fedayeen bevreemdend zou zijn, dat hij binnen de Baathpartij werd aanzien als betrouwbaar en dat zijn verklaringen hieromtrent bij het CGVS gedetailleerd en omvangrijk waren. Verzoeker was lid van de “fida’yin” van februari 2002 tot aan de val van Bagdad op 9 april 2003. Hij was dus lid in de nadagen van het regime, in dewelke betrouwbaarheid primeerde op ervaring. Voorspraak van een lid van de Mukhabarat werd ernstig genomen en was een reden om iemand een gevoelige functie te bezorgen;
- betreffende zijn documenten, dat hij niet verantwoordelijk is voor eventuele omissies op de overlijdensberichten van zijn broers. Bagdad is een stad in oorlog waar vele slachtoffers vallen. Dat op een overlijdensbericht enkel de meest essentiële gegevens worden genoteerd, hoeft geen bijzondere verwondering te veroorzaken. Belangrijk is dat verzoeker bewijs bijbrengt van het overlijden van zijn broers.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., X, nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., X, nr. 166.392, 8 januari 2007). De Raad stelt vast dat verzoeker de beweerde machtsoverschrijding niet uitwerkt. Hij geeft evenmin aan op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou zijn geschonden of op welke wijze de bestreden beslissing een inbreuk zou uitmaken op substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Derhalve is het middel, voor wat deze onderdelen betreft, onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) strijdig zijn met de door hem neergelegde lidkaart van “de vrienden van Saddam”, daar hij verklaarde lid te zijn van deze vereniging sedert 8 februari 2002 (stuk 12, p.11), terwijl zijn lidkaart dateert van 6 mei 2002 (map documenten). Verzoeker verklaarde bij het CGVS bovendien verkeerdelijk dat de voormelde kaart een kaart van de Fedayeen Saddam was, terwijl deze van de vereniging van de “vrienden van Saddam” is (stuk 5, p. 2; map documenten).

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om

zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RvSt., X, nr. 150.135, 13 oktober 2005). Van verzoeker kon derhalve worden verwacht dat hij een dermate essentieel element als zijn beweerde lidmaatschap van de Fedayeen Saddam reeds bij DVZ zou melden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen (stuk 12). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zich er met betrekking tot de motieven die stellen dat zijn functie binnen de Fedayeen niet geloofwaardig is toe beperkt zijn asielmotieven te herhalen (stuk 5, p.7), hetgeen geenszins dienstig is ter weerlegging van de bestreden motivering (R.v.St., X, nr. 156.221, 10 maart 2006; R.v.St., X, nr. 153.278, 4 januari 2006). Zijn bewering dat in de nadagen van het regime betrouwbaarheid primeerde op ervaring wordt niet onderbouwd. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht vast dat verzoeker, gelet op het feit dat hij (i) nog maar net was toegetreten tot de Fedayeen (ii) geen graad had (iii) binnen de Baathpartij de laagste graad had, na ongeveer zes maanden één graad klom doch nooit een hogere graad behaalde (iv) voorheen geen activiteiten ontplooidde voor de partij (v) geen ervaring had met dergelijk werk, niet aannemelijk maakt dat hij zijn beweerde functie zou hebben gekregen of uitgeoefend binnen de Fedayeen Saddam.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondergraven door de discrepanties tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten. Zo blijkt uit zijn verklaringen bij het CGVS dat zijn twee vermoorde broers getrouwd waren (stuk 5, p.3), terwijl hun overlijdensaktes vermelden dat zij beide ongehuwd waren (map documenten). Verzoeker weerlegt de motivering niet aangaande de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen of hij al dan niet een paspoort in zijn bezit had. Deze motivering wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

Verzoeker legt niet-plausibele verklaringen af aangaande zijn beroepsbezigheid. Bij DVZ verklaarde hij, gevraagd naar zijn uitgeoefende beroepen, dat hij restaurantuitbater was te Al-Doura in Bagdad (stuk 12, p.8). Even verder verklaarde hij dat hij in deze wijk twee winkels bezat; hij zou groothandelaar zijn geweest in vleeswaren en ook in ijs (om vlees in te bewaren). Hij vermeldde hierbij niet dat hij restaurantuitbater zou zijn geweest. Slechts toen hij werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde hij dat hij tevens medevennoot was in een pitarestaurant, samen met zijn broers (*ibid.*, p.11, 13). Op het CGVS gaf verzoeker aan dat hij een winkel had om ijs te verkopen. Hij zou tevens, samen met zijn broer en een derde partner, een soort slagerij hebben gehad, een restaurant hebben geopend en een winkel in leer hebben gehad (stuk 5, p.5, 14). Dit alles klemt des te meer daar verzoeker zijn beroepsbezigheid niet staft met enig begin van bewijs.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker tevens een aantal incoherente verklaringen aflegde aangaande zijn directe vluchtaanleiding. Bij DVZ verklaarde hij dat hij op een donderdag werd ontvoerd en hij zich "*die middag*" in een restaurant bevond en aan het eten was (stuk 12, p.11), terwijl hij op het CGVS, wanneer hem werd gevraagd op welk moment van de dag dit gebeurde, verklaarde dat het op het uur van het ontbijt was (stuk 5, p.13). Betreffende de telefoon die hij de dag van zijn vrijlating zou hebben ontvangen, gaf verzoeker bij DVZ aan: "*Die nacht belden mijn ontvoerders me op*" (stuk 12, p.12), terwijl hij op het CGVS stelde dat hij dezelfde dag in de namiddag werd opgebeld (stuk 5, p.15). Tevens verklaarde verzoeker op het CGVS dat hij de dreigbrief ontving op 25 juli (stuk 5, p.16), daar waar hij eerder bij DVZ verklaarde deze brief te hebben ontvangen op 25 augustus 2006 (stuk 12, p.12). Verzoeker legt tevens incoherente verklaringen af omtrent de persoon over wie hij zou zijn ondervraagd, daar hij bij DVZ verklaarde dat ze vragen stelden over zijn medevennoot (in de groothandel van vlees) (stuk 12, p.11), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij werd ondervraagd over een groothandelaar die hen vlees leverde (stuk 5, p.14).

Het voorafgaande in acht genomen, kan er geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel, derhalve voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. De motivering van de bestreden beslissing aangaande de subsidiaire bescherming luidt als volgt:

"U bent afkomstig van Centraal Irak. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Centraal-Irak een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4,

§2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vaststelling volstaat niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Zoals boven vastgesteld blijkt immers dat geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden profiel. Deze ongeloofwaardigheid is van die aard dat het onmogelijk is om een correct beeld te vormen van uw activiteiten in het verleden, van uw positie of situatie in Irak, van het eventueel van toepassing zijn van de uitsluitingsclausule, van de mogelijkheid voor u tot het bekomen van bescherming in uw land van herkomst of om te besluiten dat u als burger kan worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend aan personen die voorhouden dat ze een rol speelden in het repressieapparaat van het Baathregime, maar waarbij wegens de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen niet kan worden afgeleid wie of wat ze werkelijk zijn.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.”

4.2. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad dewelke stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade dat losstaat van het risico voortvloeiend uit het ongeloofwaardig asielaas. Hij verklaart dat er op het CGVS geen vragen werden gesteld met betrekking tot de toestand in Bagdad en de onveiligheid in zijn wijk. Verzoeker stelt vast dat het CGVS niet betwist dat hij afkomstig is van Centraal-Irak (Bagdad) en dat er op dit ogenblik in Centraal-Irak een reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de voormelde wet van 15 december 1980. Het CGVS had aldus de enige logische conclusie moeten trekken en hem de subsidiaire beschermingsstatus moeten toekennen. Verzoeker concludeert dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet naar behoren werd gemotiveerd. Hij vraagt de Raad om vast te stellen dat, rekening houdend met zijn afkomst uit Bagdad, hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Hij voert aan dat in Bagdad geregeld bomaanslagen voorkomen, waarbij willekeurige voorbijgangers het slachtoffer worden. Bagdad is objectief de gevaarlijkste stad van de wereld.

Verzoeker stelt dat hij door de autoriteiten in zijn vaderland niet wordt beschermd tegen vervolging, noch tegen de gevolgen van het binnenlands geweld, integendeel. Hij heeft er alle belang bij de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien zijn meest elementaire mensenrechten in het gevaar komen indien hij dit niet doet.

Verzoeker betoogt dat hij in de beslissing van het CGVS niet de nauwgezetheid terugvindt die het zorgvuldigheidsbeginsel vereist aangezien zijn problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming niet aan een onderzoek werd onderworpen en hem hieromtrent geen toelichting werd gevraagd, terwijl het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. Aan de bestuurshandeling moet een nauwgezette belangenafweging ten gronde liggen.

Verzoeker beweert dat aldus tevens het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Hij stelt dat het CGVS onredelijk is in zijn beslissing waar het vaststelt dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad, Centraal-Irak, een gebied waarvan erkend wordt dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade, en tegelijkertijd de subsidiaire bescherming afwijst omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel in zijn asielaas.

Verzoeker stelt dat op die wijze ook artikel 6 EVRM geschonden is doordat hij geen eerlijke behandeling krijgt van zijn zaak en hij verwijst hiervoor naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat artikel 6 EVRM mogelijk ook van toepassing is op administratieve rechtscolleges.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing aldus de artikelen 48/2, 48/4, 48/5, 49/2 en volgende, 55/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 6 EVRM.

4.3. Volgens een constante rechtspraak van de Raad van State is artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet van toepassing op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (R.v.St., X, nr. 161.169, 7 juli 2006). Derhalve kan de schending van artikel 6 EVRM niet dienstig worden ingeroepen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen toepassing maakt van artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, zodat de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd door verzoeker.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Uit het voormelde (zie punt 3.3) blijkt dat de twijfels omtrent verzoekers voorgehouden profiel, omwille van zijn tegenstrijdige, incoherente, niet-plausibele en met de door hem neergelegde documenten strijdige verklaringen, ertoe leiden dat zijn profiel niet te bepalen is. Het feit dat verzoekers profiel niet vast te stellen is, is derhalve uitsluitend te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. De aldus door verzoeker zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kan er niet toe leiden dat hij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoeker dient, vooraleer hem naar analogie met voormeld Protocol het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van zijn maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Door het persoonlijk gedrag van verzoeker is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn positie in zijn land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of hij (i) al dan niet een burger is (ii) gelet op zijn beweerde functie binnen de Fedayeen Saddam, lidmaatschap van de Baathpartij en lidmaatschap van de "vrienden van Saddam", al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (iii) al dan niet beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van DVZ en het CGVS en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van DVZ, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen oprecht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. Het CGVS heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (R.v.St., X, nr. 169.222, 21 maart 2007). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., X, nr. 82.301, 20 september 1999). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 april 2008 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.